

Šjokice

SOFIJA BENET

Prevela Zvezdana Šelmić

 izdavaštvo **vulkan**

Beograd, 2013.

Reč izdavača

Sofija, ne! Nemoguće da je ovo kraj trilogije.

Devojke će nam strašno nedostajati!

*Nikad ne bih pogodio da će se ovako završiti
– ali dopalo mi se, a dopašće se i tvojim čitaocima.*

Bari Kaningem

“Čiken haus”

*Mojoj mami, Meri,
koja priča najbolje priče*

1.

Sedim u poslednjem redu mega-šatora u Parizu, okružena studentima mode, kupcima, urednicima i filmskim zvezdama, i gledam NAJLEPŠU MODNU REVIJU KOJU ĆU IKADA U ŽIVOTU VIDETI.

Nije važno što je unutra vrućina. Nije važno što svi oko mene izgledaju tako neverovatno šik da sam mirno mogla da dođem i u pidžami (doduše, kimono koji sam obukla stvarno pomalo podseća na pidžamu). Nije važno što pored mene sedi petnaestogodišnja devojčica sa bujnim afro frizom koja se toliko vrpolji od uzbuđenja da joj se stolica tresse.

Divno je biti ovde. *Diorova* visoka moda. Džon Galijano u svom najdivnijem i najboljem izdanju. Suknje i jakne su toliko ogromne i teatralne da ih je skoro nemoguće nositi, ali i toliko prefinjene da poželiš da provedeš godinu dana zagledajući svaki njihov santimetar. Tkanine prepune boja, koje se prosto čarobno prepliću. Cipele koje su same po sebi fantastične skulpture i mesto im je u galeriji. Frizure su... Pa, shvatili ste već. Galijano nigde nije zabušavao. A do sada smo videli tek deset modela. Nismo ni do pola stigli.

Moja drugarica Vrana – ona devojčica sa afro-frizom – je kreatorka. Stalno ima nove ideje za divnu odeću, to sve crta, a onda i sama pravi. Radi to već godinama i ima listu čekanja ljudi koji žele da nose njene kreacije. A samo je tinejdžerka. Većinu posla obavlja u radionici u podrumu moje kuće, u Kensingtonu, između učenja za školu i dopunskih časova matematike. Ona nema zgradu punu krojačica koje čekaju na gotovs, kao *Dior*. Niti može da pozove najbolje šminkere, frizere, di-džejeve ili dizajnere enterijera. Dobro, može da pozove di-džejeve, to jest jednog od njih. To je slučajno moj brat. Ali to sad nije bitno.

Hoću da kažem da moja drugarica pravi odeću u jednoj sobi, a evo nas kako uživamo u samom vrhuncu mode. Ovo je odvažno i kreativno i luksuzno i SKUPO koliko se samo može zamisliti. Ovu ulaznicu je najteže dobiti u celom modnom svetu, I, kada je moj brat rekao da može da nas ubaci, bukvalno smo pale na teme. Sada sedimo usred svega toga, okružene manekenkama, svetlima, fotografima, muzikom i ljubiteljima mode, a ja se još uvek oporavljam od šoka.

Modeli pristižu i dalje. Galijano je izgleda angažovao bukvalno sve supermodele sveta za ovu reviju. Suknje postaju sve veće i duže. Kad je došao red na večernje toalete, šlepovi su bili toliko dugački da pokrivaju pola piste. Ako neko obuče to za, recimo, premijeru, pola Holivuda će nagaziti na taj svileni vez. Verovatno će *Diorove* klijentkinje tražiti i dobiti prepravke da bi modeli bili realniji, ali u ovom trenutku opčinjene smo spektaklom i možemo samo da uzdišemo od „modne“ sreće.

Vrana najzad prestaje da poskakuje i grabi me za rukav.
„Evo sad će“, šapuće. „Nevesta.“

Nisam sigurna da li je brojala modele ili je prosto osetila da smo stigli do vrhunca revije, ali pogodila je. Znam to jer

se muzika iznenada menja I, umesto Hendlovog *Haleluja*, čuje se *Sveštenik Zadok*. Moj brat Hari ne dobija baš redovno priliku da bira muziku za velike modne revije. Ovo mu je najveća tezgа otkako je di-džej i pripremao se nedeljama. Osim toga, manekenka koja će nositi venčanicu slučajno je njegova devojka, i zato želi da sve bude savršeno.

Ne bih da sad zvučim kao da sam celog života okružena supermodelima. Stvarno nisam. Mada, Hari jeste. Moj brat je, u mnogo čemu, sasvim normalna osoba. Soba mu je blago smrdljiva i ne pere majice baš često. Kosa mu izgleda kao da je sam šiša nad lavaboom u kupatilu (a stvarno to ponekad radi). Ali, užasno je kul i ima VEOMA VISOKA očekivanja kad se radi o devojkaма. Voli da budu visoke, dugonoge i fenomenalne. A ako su pritom i najlepše devojke na svetu, još bolje. A Izabela Karaders mu je već drugi supermodel zaredom, dakle i njima je to u redu.

Hari se zabavlja sa Izabelom od letos, a sad je januar. Sinoć je sedela u stanu kod mog tate i jela je makarone sa nama, a sad je ovde, na *Diorovoj* pisti, u zlatnoj venčanicu ukrašenoj kristalima, biserima i sasvim moguće dijamantima, i izgleda tako fantastično da Vrana mora da se posluži mojim rukavom kako bi obrisala suze.

Pošto su sve manekenke prošle pistom, Izabeli se pridružuje Galijano lično i sad se svi vrpeljimo i toliko tapšemo da sam stvarno sigurna da će ove tanušne, paučinaste stolice svakog trenutka popustiti. Svi aplaudiraju. Najčuveniji urednici časopisa koje nikad niko nije video da se osmehnu sada se smeše od uva do uva.

Sve manekenke se okupljaju i zbijaju. Onoliko koliko mogu sa tim šlepovima veličine omanje države. Galijano ljubi Izabeli ruku i prilazi da primi ogroman buket ruža. Pažljivo

ga gledam. On je prosto bog mode, i to već godinama. A nekada je bio samo student iz južnog Londona, studirao je na Univerzitetu Central Sent Martinu, družio se sa drugim studentima i sanjao da jednog dana postane kreator.

Malo koji student sa Sent Martina doživi da njegovu diplomsku kolekciju postave u izloge kod *Braunsa* – to vam je najotmeniji butik u Londonu – i da preko noći postane senzacija, ali Galijano je s mukom napredovao i posle toga. Njegova najčuvenija kolekcija načinjena je za dve nedelje, od komadića crne svile jer je samo za to imao novaca, i lično ju je prevezao u Pariz prijateljevim „minijem“ i nagovorio je najbolje devojke da je nose na reviji. Zato toliko volim Galijana. Ne zbog ovoga što je sada to što jeste, nego zato što je daleko stigao i nije odustajao. I baš kad bi se činilo da će sve krenuti naopako – on bi uspeo da izvede čaroliju.

Da li zvučim kao da bih mogla da držim predavanja na temu „Istorija Galijana“? Verovatno i bih. Kakva šteta što to nije predmet u školi. I dok sanjarim o njemu, kako pre mnogo godina vozi onaj „mini“ u Pariz, iznenada shvatam da se čuje opšte ušuškivanje i da se nešto čudno dogodilo.

Galijano je predao ruže Izabeli i šapnuo joj nešto pre nego što se okrenuo da ode sa piste. Ipak, ne možete šaputati pred gomi-lama teleobjektiva, a da neko ne ukapira šta ste upravo rekli. Šapat počinje da se širi šatorom, jer svi pokušavaju da prokljuve tajnu.

„Šta?“, pitaju svi. „Šta je to rekao?“

Izgledalo je kao da je prošla čitava večnost dok glas nije stigao do poslednjeg reda. Ako je verovati publici, Galijano je upravo čestitao Izabeli što se verila. Ali to ne može biti istina. Ako je Izabela verena, onda može biti verena samo za jednu osobu, a ta osoba je moj stariji brat – a time ja postajem buduća zaova najlepše devojke na svetu!

Vrana me zbunjeno gleda. Verovatno se pita da li je buduća zaova imala predstavu šta se sprema.

Nisam. U šoku sam. Piljim u mesto gde je do maločas stajala Izabela; fantastična u *dior* zlatnoj venčanici, sa buketom ruža, držeći za ruku boga mode. Koji je, inače, obučen u šekspirovski mundir i helanke, visoke čizme, dva svilena šala i plašt.

Sigurno sanjam.

2.

Vrana mi trlja ruku. To je njen način da me pita kako sam. Trljam i ja njenu, ovlaš, što je moj način da kažem: „Dobro sam, ali ne želim da pričamo o tome.“ Moram što pre da nađem Harija. Da li je ovo istina? Moram da saznam. No, trajaće užasno dugo dok on spakuje sve svoje spravice i smota žice i bude spreman za polazak. Ne znam zašto je tako. Gledala sam ga mnogo puta i znam da je to pipav postupak i da ne voli da ga neko prekida pre kraja. Pogotovo ako ga prekida pitanjem da li se on stvarno ŽENI, a zaboravio je da kaže svojoj PORODICI, pre nego što je saznao ČITAV SVET.

Vrana i ja stajemo u red ka izlazu iz šatora. Nekoliko ljudi se pritom zagledalo u nas. Verovatno gledaju Vranu, koja je nedavno naglo izrasla, i sad izgleda krhka, crna i prelepa. Samo deluje krhko, jer je jaka kao čelična greda. Vrlo upadljivo obučena čelična greda. Danas je iskombinovala crveni, jako plisirani svileni pončo u kome izgleda kao bulka, sa zlatnim gumenim čizmama kućne izrade (počela je da eksperimentiše sa obućom) i kapom od origami papira koji je Galijano našao juče, kada smo došle da gledamo probu, i dao joj. Časna reč.

Dok izlazimo u park oko Rodenovog muzeja, nekoliko ljudi prilazi da nas pozdravi, sa onim ovlašnim poljupcem, i pitaju Vranu šta sprema. Ona je pomalo „na meti“ ljudima iz sveta mode. Nije još totalno poznata, ali oni koji poznaju modu znaju da treba obratiti pažnju na nju. A teško ju je ne primetiti, pogotovo sa tim origamijem u kosi. Samo što smo uspele da izađemo iz šatora, oko nje se već sjatila grupica obožavalaca, i zato je vitkom mladiću u jarkožutom plišanom prsluku i sa rancem potrebno malo više vremena da se probije.

„Henri!“ viče Vrana kao da je on jedini tu. Ona je u mnogo čemu sjajna, ali ne ume da se ulaguje ljubiteljima mode. Pogotovo ako je u blizini neko iz porodice koga treba zagrliti.

„Vrano jedna! Kako je bilo?“, pita on.

Henri Lamogi je Vranin stariji brat (trenutno bez devojke, koliko ja znam, i bez glasina da se verio sa nekim supermodelom); ako je ikako moguće, kuda ide ona, tu je i on. Roditelji su im još uvek u Ugandi sa najmlađom ćerkom, Viktorijom, pa se Vrana i Henri drže jedno drugog što više mogu.

„Bilo je neverovatno“, kaže ona. Ruke, kao i obično, krenu da joj plešu dok pokušava da opiše reviju. Spremna je da krene od početka, jedan po jedan model, ali Henri je zaustavlja.

„Tu su neki ljudi koji žele da te vide. Rekao sam da ću te odvesti kod njih. Čekaju te tamo preko.“

Vodi nas preko pošljunčane staze ka mestu gde čekaju tri muškarca u odelima i istovetnim kaputima od kamelhara. Očito nisu iz sveta mode. Ljudi iz sveta mode ne oblače odela i istovetne kapute, osim za snimanje. Više vole otkačene baršunaste jakne, ili čudne ogromne šalove, ili otkačene džempere u slojevima, ili nešto uvrnuto sa šeširom, ali ova kombinacija odelo/kaput je prosto suviše laka, osim ako je i sam kaput zbog nečeg uvrnut, ali ovi to svakako nisu.

Vrana se stidljivo smeši, a Henri nas predstavlja. Muškarci pružaju ruke i kažu da su iz neke firme za koju nikad nisam čula. Jedan je Englez, jedan Amerikanac a jedan je, čini mi se, Nemač, ali naglasak je toliko neprimetan da nisam sasvim sigurna. Najviše priča Amerikanac. Trtlja bez kraja o tome kako je impresivno što je jedna Vranina haljina izložena u muzeju Viktorija i Albert, i što se njena prva kolekcija za široku publiku kod „Mis tina“ onako brzo prodala prošle zime.

To je tačno. Vrana doduše kreira u podrumu, ali jednu od njenih kreacija je nosila starleta na dodeli Oskara (zvuči sjajno, ali to me je umalo stajalo života), a haljine za žurke „Mis tina“ su postale pravo zlato na I-beju. Za razliku od mojih kreacija, iskreno rečeno, koje su nastale u istom tom podrumu, ali sa kojima sam jedino uspela da položim ispit iz Tekstila. Doduše, dobila sam najvišu ocenu. Jipi!

Sad vidim da Vrani pažnja brzo popušta. Nije joj zanimljivo da priča o onome što je ranije radila. Suviše je zauzeta razmišljanjem o tome šta će raditi sledeće. To je jedan od razloga što joj je potreban biznis menadžer, to jest ja. Ja sam ta koja govori u njeno ime. I kojoj govore, takođe.

Nažalost, nijedan od ove trojice nikako da me pogleda. Možda nešto nije u redu sa mnom? Da li sam ponovo musava od kapučina? Ja sam ta koja klima glavom i govori „Da, svakako“ i „veoma zanimljivo“, ali oni se i dalje obraćaju samo Henrij (koji mrzi modu i obučen je u ŽUTI PLIŠ, pobogu!) i Vrani, koja ih ne sluša.

Na kraju odustajem. Imam sad i druge brige. Na primer, koliko je hladno u Parizu u ovo doba godine, ako na sebi imaš samo kimono, koliko sam glupa što sam ostavila divni, topli, vezeni šal (poklon od bake) u tatinom stanu i kako će se MOJ BRAT OŽENITI SUPERMODELOM.

Primećujem da Amerikanci svaki čas gledaju negde iza mene. Osvrnem se i vidim mini-stampedo u pravcu sporednog ulaza u šator. Svaki fotograf iz stopa – a ima ih baš mnogo – juri tamo da uhvati dobar položaj. Pojaviće se neko ultrapoznat. A onda primećujem oreol plavih kovrdžica i pod njima Izabelu Karaders, uhvaćenu u trenutku poput srne pred farovima, jer blicevi sevaju, a krdo paparaca dovikuje pitanja.

Visok, lep mladić razbarušene kose prilazi da stane kraj nje. Moj brat. Blicevi prelaze u petu brzinu. Hari zaštitnički grli Izabelu. Trudim se da čujem šta će reći dok odgovora na pitanja, ali suviše su daleko. Ipak, jasno je da ne odmahuju glavama i ne tvrde da nemaju pojma o onome što ih pitaju. Zapravo, Henri ljubi Izabelu pred kamerama i smeši se, što je još kakav nagoveštaj.

Dakle, možda je Galijano imao pravo. Ne vidim verenički prsten, ali Izabela gladi prazno mesto na domalom prstu, kao da će se tamo svakog trenutka nešto stvoriti.

Za to vreme, Nemač je preuzeo priču od Amerikanca. Čujem da pominje „pravac investiranja“ i „značajan potencijal“ i „veliku priliku za proboj“. U poređenju sa „tvoj brat se ženi“, to baš i nije nešto osobito zanimljivo.

Vrana i dalje belo gleda. Ponovo se isključujem i pokušavam da prokljuvim nešto prema Harijevom i Izabelinom držanju. Izabela se smeši i pozira i zavodi lepršavom kosom. Ipak je ona manekenka. Hari i dalje deluje pomalo oprezno, ali to što je pripijen uz Izabelu govori da imamo pred sobom muškarca koji se sinoć našao u Parizu sa najlepšom devojkom na svetu, pa je odlučio da ulepša veče prosidbom.

Mogao je makar da mi pomene, pa da mu čestitam pre svih paparaca u Parizu i bukvalno svih modnih urednika na svetu.

Ponovo se okrećem, a tipovi u kaputima se rukuju. Englez me nekako čudno gleda, kao da je primetio da nisam obraćala mnogo pažnje na njih. Objasnila bih mu zašto, ali zvučalo bi totalno uvrnuto. Umesto toga, ljubazno se opraštam i ponovo gledam u medijsko stado koje lebdi oko Harija i Izabele. Mislim, to deluje sasvim u redu kad se dešava Džordžu Kluniju ili Andželini Žoli, ali kada se dešava nekome koga znaš, totalno je čudno.

„Šta se dešava?“, pita Henri Lamogi kad smo ostali sami.

Objašnjavam što bolje mogu. Henri primećuje zbunjenost na mom licu i grli me jednom rukom – to je njegova specijalnost. Ima fantastično umirujuće ruke i ja se odmah osetim malo bolje.

„Hajde, bolje, da ih izbavimo“, kaže on.

To mi se čini kao odlična ideja.

Stižemo do Harija i Izabele baš kad su i oni spremni za polazak. U deliću sekunde stojimo kraj njih, okruženi blincovima, i ja shvatam da bih mnogo više razmislila o celoj toj ideji sa kimonom, samo da sam znala da ću se u tome pojaviti u novinama.

Vidim i tipove u kaputima kako stoje tamo na šljunku i zamišljeno nas gledaju.

„Ko su oni?“, pitam Vranu.

Ona sleže ramenima. Imamo pametnija posla nego da pričamo o njima. Barem je to moje mišljenje..

3.

„O, Bože! Hari! Izabela! O, BOŽE!“

Dvadeset četiri sata kasnije, mama nas dočekuje na izlasku iz *Jurostara*, na stanici Sent Pankras u Londonu. Ili bar mišlim da je to mama. Tako bi mama izgledala kad bi se znatno ubrzao film, a zvuk pojačao na maksimum. Nikad je nisam videla ovakvu.

„Kako je to DIVNO! A sve ste krili! Nisam imala POJMA! Divni ste! Hodi da te zagrlim!“

Henri, Vrana i ja stojimo kraj kolica sa prtljagom, čekajući da zagrljaji i plakanje prestanu, pa da se i mi pozdravimo.

Ovako je još od juče uveče, samo što je tad bilo preko telefona. Limuzina nas je odvezla do Izabelinog hotela (ima ogroman apartman, sa sve pogledom na Ajfelovu kulu, naravno), pa sam sledećih nekoliko sati otvarala vrata i primala sve veće i veće bukete cveća i tajanstvene poklon-pakete sa logotipom raznih kreatora, ukrašene mašnjama, a Izabela i Hari su se neprekidno javljali na pozive ljudi iz celog sveta, koji su proveravali da li je vest tačna i potom čestitali. Vrana i njen brat su se posle nekog vremena vratili u stan mog tate. Nisu mogli da izdrže toliko uzbuđenje.

„Zdravo, deco“, konačno kaže mama, pa mene cmokne u obraz, a Vranu kratko zagrlji. „Zar ovo nije sjajno? Baka je već krenula ovamo, naravno. I da, Hari, Visente će doći za vikend. Divno, je li da? Moramo da organizujemo nešto za njega. Veliku proslavu!“

Visente je Harijev tata. Mama se zabavljala sa njim pre nego što je upoznala mog tatu. Živi u Brazilu, užasno je bogat i poseduje silnu zemlju i stotine eko-projekata. Svi ga volimo, ali ga skoro nikad ne viđamo. Izabela ga još nije upoznala i zato vest o njegovom dolasku izaziva nove zagrljaje i cičanje.

Henri Lamogi se oprašta i polazi sam kući, metroom. Sasvim ga razumem. Vrana ostaje da se vozi sa nama, u maminom autu, i tokom čitave vožnje pilji u mene ogromnim, okruglim očima. Pošto Vrana šije svoje haljine u našoj kući, stalno viđa moju mamu, pa zna kako se ona inače ponaša. I da ovo UOPŠTE nije normalno. Prosto da pomisliš kako mama nikad u životu nije imala venčanje u porodici.

A onda mi svane.

Stvarno nije.

A sad je potpuno pošizela. A ja sam za to kriva.

Vrana vidi da sam se sva izduvala, pa mi pruža ruku. Prihvatom je i milo mi je što je baš ona tu, a ne neka druga drugarica. One bi me pitale šta mi je, a ja naravno ne bih mogla da kažem. Vrana ne pita. Prosto je tu, a sada mi je baš to potrebno.

Sledeći sat prolazi u kovitlacu. Stižemo kući: predsoblje i prizemlje su prepuni buketa i paketa. Pred ulazom se mota tip u crnom mantilu i sasvim je moguće da je to naš prvi paparaco. Izabela i Hari se žurno povlače u Harijevu sobu i odvrću